

SALEH MOHAMED KAOSSEK:

BUDAPEST AZ ÉN SZEMEMMEL

Kezemben egy tenyérnyi a Duna hideg vizéből. Elmúlt századok tükrét látom benne - sok bánat és sok könny tükre ez. Mint egy szűz, kinek szerelme csak könnyeket hozott, olyan bus a Duna, s arca könnyben uszik. Minden vágya, hogy kedveséért éljen, lágyan simogassa, de nem éri el sosem. A fel-fel támadó szél fülembe sugja bánatát, keblének minden hulláma ezt rejti, ha nem is tud szólni, mert kiáltása széttörik a parti köveken . . . Szívem mély bánatát feloldja néma kinja, s ahogy itt ülök és nézem, sirni tudnék, sirni szivből - miatta és magamért.

Szeretem ezt a szép, romantikus Budapestet, mert megkaptam tőle mindazt a csodás érzést, amit még a kedvesem sem tudott adni nekem. A hideg szél végigfúj a történelmi romokon, s én hallom benne a nagy hősök kiáltását, akik már csendes sirjukban fekszenek itt valahol Budapest alatt. Végigszáguld a szél azoknak a sirja felett, akik életüket adták, hogy felépüljön az új, a modern Budapest. Sok vér és áldozat kellett hozzá, de megérte. A hegyek a törekvés jelképei, melyek az ég felé törnek. A hegyek felett madarak szállnak, s éneklik a szabadság dalát, ők sohasem kószolták meg a rabszolgaság keserű kenyerét. Budapest most szabad és rabtartóknak, zsarnokoknak többé nincs helyük benne.

A téli Budapest olyan, mint egy törékeny öregasszony, aki rég elvesztette már fiatalságát, s szomorú lesz, ha rágondol, hogy már bizony száz éves... A fák szomorúan hullatni kezdik leveleiket, mikor érzik, hogy lassan körüllebegi őket az ősz. Budapest is elveszti színeit. Belepi a hó, s olyan lesz, mint az öreg anyóka - száraz könnyekkel a szemében, s fájdalommal a lelkében.

A hófehér Budapest a békét juttatja eszembe, a békét, ami minden ember álma. Számomra Budapest a béke jelképe is.

De tavasszal, mint minden, egy ismeretlen, örök erő érintésére a város is megváltoztatja színét. Énekelni kezdi a szerelem és szépség dalát, érzi, hogy örökre fiatal. A fákon újra kihajtanak a levelek, s nyílnak a virágok mindenütt. Az új élet örömében, mint egy fiatal lány, énekli a szerelem dalát.

Olyan, mint a menyasszonyi ruhába öltözött leány, de ezernyi és ezernyi virággal a hajában. A pillangók teleszivják magukat a nyíló virágok friss mézével. Budapestbe is visszatér az élet, tele örömmel, tele szerelemmel, a számomra ez a város a szerelem jelképe is.

Éjjel Budapest megmutatja igazi szépségét. A fáradt-álmos város elszenvededik, mint egy hercegnő, s csodás álomvilágba kerül, mintha egy varázsló érintette volna meg.

Az én szememben Budapest a szerelem, a béke és a szabadság városa. Megéreztem benne a szerelem levegőjét, s magam is beleszerettem. Remegő kézzel megérintettem, s ő új életet adott nekem. A kétmillió budapesti közt szinte elveszttem én - egyedül. Messze, nagyon messze vagyok a szüleimtől, a hazámtól, de itt mindent megkaptam: ismerőst, barátot, még szinte anyai szeretetet is. Hallgattam annak a kis színes madárnak az énekét, s a gondolataim vele együtt egy távoli tájra szálltak, ahova egyszer majd én is visszatérek. Az órákra pillantok - a mutató rohan, és senki sem állíthatja meg, senkiért sem áll meg még egy percre sem.

Messze, a hegyen túl, a templom mellett lassan lenyugszik a vöröslő napkorong. Az emberi élet - akárcsak egyetlen nap - egyszer véget ér, s ez örök törvény. Megkondul a kis templom harangja, lehet, hogy meghal valaki . . . De a gyönyörű és fiatal Budapest örökké élni fog, érte sohasem szól majd a harang, mert ez a város halhatatlan.